

Aki ismeri a határait, annak nincsenek

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXIII. évfolyam, 11. szám, 2019. március 14.

David Foster Wallace: Végtelen tréfa. Fordította Kemény Lili és Sipos Balázs. Jelenkor Kiadó, Budapest, 2018, 1114 oldal, 7999 Ft

A régi iskola tanítványaként, valamilyen nyilván idejét múlt eszmény híveként azt is gondolom, az íráság legelsősorban arányérzék, nemcsak a belefoglalás, a megfogalmazás, a megírás, hanem a kihagyás, az önfegyelem és az elhallgatás mestersége is, és különösen isten mentsen az okos írótól, aki minden helyzetet, karaktert, mondatot és szót olyan réstelenül és azonmód a szánkba rág, mint Wallace. A *Végtelen tréfát* bölcsészkar tornamutatványnak tartottam, a magam olvasását is csupán tornamutatványnak (régem túl voltam már a fordítók ígérte fordulóponton, a 160. oldal környékén), és ha hivatalból nem szorulok bele abba a helyzetbe, hogy végig kell olvasnom, valahol a kétszázadik oldal táján biztosan letettem volna ezt a könyvet.

És csodák csodájára, úgy a négyszázadik oldal után az egész egyszerre beindult és visszamenőlegesen is megvilágosodott (pedig az emlékezetemben már kikerestem Szerb Antal 1941-ből származó, Joyce-ra vonatkozó mélységesen gonosz és igazságtalan szavait.